

**Σχόλια και εντυπώσεις από μαθητές, γονείς, εκπαιδευτικούς
που πήραν μέρος στις παραστάσεις *Μονόλογοι απ' τη Γάζα*
σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Σέρρες, Πρέβεζα, Ηράκλειο, Ρόδος, Κέρκυρα, Χίος, Κοζάνη
17/10/2010**

Φανταστική εμπειρία! Χάος και ομόνοια μαζί. Στην πρόβα ήταν όλα τόσο μπλεγμένα και την ημέρα της παράστασης μπήκαν στη θέση τους. Η κάθε ομάδα ήταν πλέον αναπόσπαστο κομμάτι της παρουσίας. Ανατρίχιασα. Δεν είχα καταλάβει πόσο σημαντικό θέμα είναι να σου στερούν με τέτοιο τρόπο την ελευθερία σου ούτε πίστευα ότι συμβαίνει στην εποχή μας. Το αφήνουν και συμβαίνει! Ίσα που άγγιξα τα συναισθήματα των συνομηλίκων που ζουν στη Γάζα... δεν ξέρω αν καταφέραμε κάτι, όμως νομίζω ότι θα έπρεπε όλος ο κόσμος να παρακολουθήσει αυτό που ετοιμάσαμε.

Σεμέλη, μαθήτρια Λυκείου, Αθήνα Οκτώβριος 2010

Πραγματικά, βρεθήκαμε μπροστά σε μια αμύηχη κατάσταση όταν διαβάσαμε τους μονολόγους των παιδιών. Τα πράγματα ήταν πολύ πιο περίπλοκα από ό,τι φανταζόμασταν. Είναι δύσκολο να κατανοήσουμε εμείς οι ίδιοι, βάσει των δικών μας εμπειριών, το τι πέρασαν τα παιδιά αυτά από τη στιγμή που έγινε η εισβολή. Είναι τραγικό να αλλάζει η ζωή σου τόσο δραματικά μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Πράγματα που εμείς θεωρούμε αυτονόητα, τα παιδιά αυτά της ηλικίας μας τα έχασαν. Ελευθερία, φίλοι, οικογένεια, σχολείο, τέχνη, θέατρο. Νιώσαμε δέος και συγκίνηση. Τα κείμενα, οι φωνές των παιδιών μας άγγιξαν, πράγμα που φαίνεται και από την πολύ καλή συνεργασία που είχαν τα σχολεία μεταξύ τους, χωρίς να έχουν άλλη προηγούμενη επαφή. Όλοι μαζί προσπαθήσαμε να μεταδώσουμε αυτό που αισθανθήκαμε. Σίγουρα ήταν κάτι που μας δίδαξε πολλά.

Ιωάννα και Άννα μαθήτριες Λυκείου, Αθήνα Οκτώβριος 2010

Μου φαίνεται σχεδόν απίθανο το γεγονός ότι χωρέσαμε τόσα άτομα (80!) σε μια τόσο μικρή σκηνή! Αλλά αυτό που μου φαίνεται ακόμη πιο απίθανο, τολμώ να πω συγκλονιστικό, είναι ότι για αυτές τις δύο ώρες τόσο πολλά άτομα από διαφορετικά σχολεία, υπερασπιζόμασταν την ίδια ιδέα.

Σοφία, μαθήτρια Λυκείου, Αθήνα Οκτώβριος 2010

Τί να γράψεις και τί να αφήσεις όταν πρόκειται για μια τέτοια συγκλονιστική εμπειρία! Ένα μόνο θα τονίσω, το οποίο έγινε αντιληπτό κυρίως από τους συμμετέχοντες αλλά νομίζω και από το κοινό: Η ομαδική δουλειά! Η δουλειά του κάθε σχολείου, η συγκινητική συνάντηση όλων των σχολείων, η παράσταση στο θέατρο και η γνώση ότι κάτι αντίστοιχο συμβαίνει συγχρόνως σε διαφορετικές πόλεις στην Ελλάδα και σε όλη την Ευρώπη! Αισθάνθηκα έστω για κάποιες ώρες, ότι ήμουν δυνατή, ότι ήμασταν δυνατοί, ότι τα παιδιά στη Γάζα δεν είναι εντελώς μόνα τους.

Αυτή η προσπάθεια δεν μπορεί παρά να είναι συλλογική!

Ίρις, μαθήτρια Λυκείου, Αθήνα Οκτώβριος 2010

Συνειδητοποιώντας ότι αυτοί οι Μονόλογοι γράφτηκαν από παιδιά της ηλικίας μου ή ακόμη μικρότερα, ανατρίχιασα! Αναρωτήθηκα πώς είναι δυνατόν τα παιδιά αυτά να μπορούν να εκφραστούν με τόσο συναίσθημα σε ένα φύλλο χαρτί. Μέσα από το απόσπασμα που "έπαιξα", προσπάθησα να τα φανταστώ, να τα αγγίξω, να βρεθώ κατά κάποιον τρόπο στη θέση τους. "Μπαίνοντας" στο ρόλο μου, προσπάθησα να νιώσω το φόβο, την αγωνία, τον τρόμο του αποκλεισμού. Παρ' όλα αυτά, έχω επίγνωση ότι εγώ έκανα θέατρο, ενώ εκείνα βιώνουν τον τρόμο live στην καθημερινότητά τους.

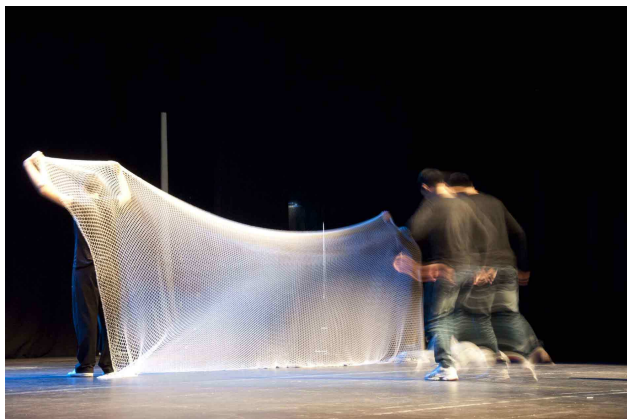
Στεφανία, μαθήτρια Λυκείου, Αθήνα Οκτώβριος 2010

Μέσα από την συλλογική προσπάθεια αρκετών σχολείων να αποδοθούν θεατρικά οι Μονόλογοι, συνειδητοποίησα πως το θέατρο έχει πολύ μεγαλύτερη δύναμη από αυτή που πίστευα. Έχει την δύναμη να αγγίξει τις πιο ευαίσθητες χορδές μας και να διεγείρει πολύ δυνατά συναισθήματα! Ελπίζω πως το κοινό που παρακολούθησε την παράσταση να ένοιωσε έστω ένα μέρος από την φόρτιση και την συγκίνησή μας.

Εφη, μαθήτρια Λυκείου, Αθήνα Οκτώβριος 2010

Όταν μας ενημέρωσε η καθηγήτριά μας για αυτή την εκδήλωση και ξεκινήσαμε τις πρόβες, είχα στο μυαλό μου ότι πρόκειται για μια ακόμη παράσταση από τις πολλές που έχουμε συμμετάσχει κατά καιρούς σαν σχολείο. Όμως την μέρα της παράστασης, όταν βρέθηκα στο θέατρο με τα άλλα παιδιά των άλλων σχολείων, ένοιωσα τόσο μοναδικά, γίναμε όλοι μία παρέα με έναν κοινό στόχο-να ακουστούν μέσα από εμάς οι φωνές των παιδιών της Γάζας-και με μια κοινή γλώσσα, το θέατρο που αγαπάμε. Ο ανταγωνισμός και το άγχος εξαφανίστηκαν και το αποτέλεσμα της παράστασης ήταν μαγικό καθώς κανένα σχολείο δεν ξεχώριζε, ήμασταν όλοι ΕΝΑ! Η βιωματική εμπειρία μου αυτή έγραψε μέσα μου πως συμβαίνουν τόσο μακριά μας αλλά και τόσο κοντά μας τέτοια γεγονότα και η οργή μου για την αδιαφορία του κόσμου μεγάλωσε

Νόρα, μαθήτρια Λυκείου, Αθήνα Οκτώβριος 2010

Παίρνοντας μέρος σε αυτή την παράσταση ήρθα σε επαφή με άλλα παιδιά δημιουργώντας και παράλληλα εκφράζοντας τις ανησυχίες μας για ένα λεπτό θέμα, τον πόλεμο της Γάζας. Το πιο σημαντικό και ενδιαφέρον όμως είναι πως με έμμεσο τρόπο πλησίασα τα παιδιά της Γάζας, εκείνα τα παιδιά που δοκιμάστηκαν τόσο σκληρά, που ωριμάσανε τόσο απότομα βλέποντας τον κόσμο με άλλη ματιά. Ευχαριστώ..

Αελώ, μαθήτρια Λυκείου, Αθήνα
Οκτώβριος 2010

Μεγαλώνοντας, σιγά-σιγά ήθελα να αρχίσω να παίρνω μέρος σε όσες δραστηριότητες μου δινόταν η ευκαιρία να συμμετάσχω. Θεωρούσα πως έτσι δεν θα έχανα την ευκαιρία να ανακαλύψω με κάποιο τρόπο αυτή τη ζωή που σε λίγο θα πρέπει πιο σοβαρά να αντιμετωπίσω – και η οποία είναι, σίγουρα, πολύ περισσότερα πράγματα από τη ρουτίνα του «ζυπνάω-πάω σχολείο-γυρίζω-τρώνω-διαβάζω-ασχολούμαι με κάτι που με ηρεμεί-κοιμάμαι». Αρχισα λοιπόν να παίρνω μέρος σε διάφορες δράσεις, σχετικές με τις θετικές επιστήμες, την τέχνη ή ακόμη και με πιο απλά πράγματα, όπως είναι, ας πούμε, οι εκπαιδευτικές εκδρομές. Η αλήθεια είναι πως, ενώ μάθαινα ενδιαφέροντα πράγματα (και γι' αυτό, άλλωστε, δεν έπαψα να πιστεύω πως αξίζει τον κόπο να συνεχίσω), δεν με είχε ως τότε ενθουσιάζει κάτι.

Όταν, χωρίς πολλή σκέψη, με άλλα πέντε παιδιά του σχολείου μου ακολουθήσαμε την καθηγήτριά μας στους *Μονολόγους από τη Γάζα*, το αντιμετώπισα αρχικά σαν μία ακόμη ευκαιρία να προσπαθήσουμε λίγο για κάτι εναλλακτικό, και ίσως να εισπράξουμε κάτι απ' αυτό. Μπορώ να πω πως αρχικά, μολονότι δεν ήμουν γενικά δυσαρεστημένη, δεν ήμουν ούτε ενθουσιασμένη, μια και θα χάναμε ώρες μαθημάτων της Κατεύθυνσης, θα μέναμε περισσότερες ώρες στο σχολείο και θα συναναστρεφόμεσαν κυρίως παιδιά μικρότερα μας, κάτι που έμοιαζε βαρετό. Καθώς όμως οι πρόβες προχωρούσαν, όλο και περισσότερο ήθελα να είμαι μέσα σ' αυτό που συνέβαινε, όλο και περισσότερο ευχαριστιόμουν το ότι μοιραζόμουν την εμπειρία αυτή με τους μικρότερους συμμαθητές μου, που αποδεικνύονταν κάθε άλλο παρά βαρετοί. Οι ιστορίες, οι μονόλογοι των παιδιών από τη Γάζα, είχαν κάτι το μαγικό: το να συνειδητοποιεί κανείς τη δυστυχία, ενώ παράλληλα καταλαβαίνει βαθιά πόσο απίστευτα τυχερός είναι, είναι δύσκολο να συμβεί, ακόμη κι αν είναι αρκετά εύκολο να ειπωθεί.

Όταν τελικά έφτασε η παραμονή της παράστασης, οπότε ήρθαμε για πρώτη φορά σε επαφή με όλους τους μαθητές της Αττικής που είχαν πάρει την ίδια απόφαση με εμάς, να δώσουν δηλαδή, την ευκαιρία σε μια τέτοια δράση να τους «παρασύρει», η εμπειρία ήταν καταπληκτική! Κάθε 10λεπτο, κάθε παρουσίαση μονολόγου απ' τα παιδιά, ήταν καθηλωτική. Τόσο στην πρόβα, όσο και την επομένη, στην παράσταση, όπου η επανάληψη (για μας) των κειμένων δεν φάνηκε να μετριάζει τη συγκίνηση, η αίσθηση ήταν ξεχωριστή. Όλα αυτά τα παιδιά του Δυτικού κόσμου, παιδιά με τις βασικές ανάγκες τους καλυμμένες (συχνά και με το παραπάνω), με προβλήματα που τα παιδιά της Γάζας προσεύχονται να έχουν, ενωθήκαμε σαν μια μικρή μεγάλη παρέα, ανατριχιάσαμε όλοι μαζί, βουρκώσαμε όλοι μαζί, χορέψαμε, φωνάξαμε, τραγουδήσαμε όλοι μαζί, και τελικά, χωρίς καλά καλά να το καταλάβουμε, καταφέραμε για κάποιες μικρές (ή μήπως μεγάλες;) στιγμές να δείξουμε τον πόνο, να δείξουμε πως αφού κάτι μικρό μπορεί να γίνει από εμάς που είμαστε μικροί, τότε μπορεί πραγματικά να γίνει ΚΑΤΙ. Και, άμα μπορεί να γίνει κάτι, τότε αυτό είναι ένα βήμα, που δίνει τη δύναμη να γίνει το επόμενο, και τελικά ναι, ο κόσμος, δηλαδή εμείς, ενδιαφέρεται, θέλει, τρέμει μαζί με τα παιδιά στη λωρίδα της Γάζας, φοβάται και μισεί μαζί τους τις βόμβες. Φωνάζει. Φωνάζει στη

μικρή αίθουσα ενός θεάτρου στην Αθήνα, κι αυτή η φωνή βγαίνει από βαθιά μέσα του και φτάνει στην άλλη άκρη της γης, και με κάποιο μαγικό τρόπο, κάνει τον κόσμο πιο όμορφο... .

Και για πρώτη φορά, η ευκαιρία που έδωσα σ' αυτή τη δράση, αυτή η ευκαιρία που άρπαξα, με γέμισε ολόκληρη, καθώς κοιτούσα το κοινό ανάμεσα σε όλους τους άλλους μικρούς ηθοποιούς, με έναν τόσο μεγάλο συνδυασμό συναισθημάτων, χαρά, ελπίδα, θυμό, αγανάκτηση, πάθος, τόσο μεγάλο που δε χωρούσε μέσα μου. Αφού λοιπόν δε χωράει μέσα μου, θα τον μοιραστώ με όλους όσους μιλά, όσους αγγίζω, όσους κοιτάζω. Και, αυτό το κάτι που ψάχναμε, το πρώτο βήμα, ΘΑ ΓΙΝΕΙ!

Άννα, μαθήτρια Λυκείου Αθήνα Οκτώβριος 2010

Μπορώ να πώ ότι μέσα από τη συμμετοχή μου στη δράση και τη θεατρική παράσταση για τα παιδιά της Γάζας αποκόμισα πολλά. Κατάλαβα, όσο μπορεί να καταλάβει κάποιος που δεν έχει ζήσει πόλεμο και κακουχίες, πώς νιώθουν αυτά τα παιδιά, πόσο δυστυχισμένα και ταλαιπωρημένα είναι. Η συμμετοχή μου μ' έκανε να προβληματιστώ, να σκεφτώ πως όλα αυτά που χαιρόμαι κάθε μέρα, όπως το ζεστό φαγητό, τα καθαρά ρούχα, η απόλαυση της ελευθερίας δεν είναι δεδομένα, και κάποιοι μοχθούν για να τ' αποκτήσουν. Τέλος, προετοιμάζοντας τη θεατρική παράσταση έμαθα να συνεργάζομαι για τη δημιουργία μιας καλής παράστασης, γι' αυτό και χαιρόμαι πολύ που συμμετείχα σε κάτι τέτοιο. Πραγματικά θα ήθελα πάρα πολύ να μου δοθεί ξανά μια παρόμοια ευκαιρία!

Κωνσταντίνα μαθήτρια Λυκείου Αθήνα Οκτώβριος 2010

«Καυχιόμαστε πως είμαστε τα πιο έξυπνα ζώα και πως χρησιμοποιούμε το μεγαλύτερο μέρος του εγκεφάλου μας. Όμως εμείς είμαστε που σκοτώνουμε όλους αυτούς τους ανθρώπους στη Γάζα. Τους καταστρέφουμε τη ζωή, γιατί; Γιατί μπορούμε. Κι όταν ο άνθρωπος μπορεί να κάνει κάτι, θα... το δοκιμάσει. Ό,τι αντίκτυπο και να έχει στη γη, στους ανθρώπους, στο σύμπαν...».

Έτσι θα τελείωνε ένα κειμενάκι για τον άσχημο χαρακτήρα του ανθρώπου. Αλλά κάποιοι δάσκαλοι πήγαν στη Γάζα με κίνδυνο της ζωής τους. Άλλοι άνθρωποι δίνουν πολλά χρήματα για τον ίδιο σκοπό. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι γιατί να μπαίνουν

στην ίδια λίστα με τους άλλους; Θα έπρεπε να υπάρχουν δύο λέξεις που να σημαίνουν «άνθρωπος». Μία για να περιλάβεις όλους αυτούς που καταστρέφουν ζωές και άλλη μία γι' αυτούς που νοιάζονται και κάνουν το ελάχιστο που μπορεί να κάνει την διαφορά.

Γι' αυτό θέλω να ευχαριστήσω και να συγχαρώ τους διοργανωτές και τους καθηγητές μας γι' αυτήν την υπέροχη παράσταση που, κατά τη γνώμη μου, θα έκανε τα παιδιά που έγραψαν τους μονολόγους να χαρούν πολύ, επειδή κάποιοι νοιάστηκαν γι' αυτούς και αφιέρωσαν λίγο χρόνο, για να διαβάσουν τα κείμενα που έγραψαν τα ίδια και να τα αποδώσουν με τρομερές ερμηνείες!»

Πάρις, μαθητής Γυμνασίου, Αθήνα Οκτώβριος 2010

....Όταν έπιασα στα χέρια μου τους μονολόγους..έμεινα! Ένιωσα μια τεράστια ευθύνη γιατί είδα ότι αυτά που γράφονται δεν είναι ένας φανταστικός μονόλογος κάποιου συγγραφέα αλλά είναι από κάποιο πρόσωπο που υπάρχει ζει στην ίδια εποχή με εμένα, είναι στην ηλικία μου, έχει τις ίδιες ανάγκες και τα ίδια δικαιώματα με εμένα που δυστυχώς του τα έχει στερηθεί.....

Μανόλης, μαθητής Λυκείου, Ηράκλειο Κρήτης Οκτώβριος 2010

...Η συμμετοχή μας σε αυτό πρόγραμμα ξεκίνησε ως υποστηρικτική της πρωτοβουλίας του ASHTAR THEATRE και καταλήξαμε υποστηριγμένοι εμείς. Υποστηριγμένοι από αξίες και σοφία, που έχουν μόνον εκείνοι που δεν μπορούν να είναι άλλο, παρά αληθινοί....

Μαργαρίτα, εκπαιδευτικός, Κέρκυρα Οκτώβριος 2010

...Τα παιδιά του πολέμου μιλούν... Εμείς ακούμε;...

Γιάννα εκπαιδευτικός, Κοζάνη Οκτώβριος 2010

...ακούσαμε τη φωνή αυτών των παιδιών και την ίδια τους την αγωνία ν' ακουστούν. Σκύσαμε δίπλα τους και τους αφήσαμε να μας μιλήσουν. Αναλάβαμε, να μεταφέρουμε τη φωνή τους, και το καταφέραμε.... Ανάμεικτα συναισθήματα μας κατέκλυσαν όταν ακούσαμε για πρώτη φορά τους

μονολόγους απ' τη Γάζα. Από τη μια, νοιώσαμε οίκτο για τα παιδιά εκείνα, που μπροστά στα μάτια τους γκρεμίστηκαν τα πάντα. Από την άλλη, μείναμε άφωνοι, όταν ακούσαμε τα παιδιά αυτά να νοιάζονται για το πώς θα πεθάνουν, παρά για το πώς θα ζήσουν. Η ζωή σήμερα βρίσκεται αλλού. Έχουμε λησμονήσει πράγματα και καταστάσεις, τις οποίες τα παιδιά εκείνα μας θύμισαν μέσα απ' το λόγο τους...

Μάριος, μαθητής Γυμνασίου, Κοζάνη Οκτώβριος 2010

...Μέσα από την παράσταση, βρεθήκαμε όλοι στη θέση των παιδιών που έζησαν τον πόλεμο, θέση πολύ δύσκολη, καθώς τα παιδιά μεγάλωσαν πρόωρα και ο πόλεμος έχει στιγματίσει τις ζωές τους. Ευαισθητοποιηθήκαμε και προβληματιστήκαμε...

Φωτεινή, μαθήτρια Γυμνασίου, Κοζάνη Οκτώβριος 2010

... αισθανθήκαμε όλοι μας κάποια στιγμή όπως και τα παιδιά που έγραψαν τα κείμενα. Ήταν πολύ διαφορετική και μοναδική εμπειρία για μένα και μου άρεσε πολύ...

Σοφία, μαθήτρια Γυμνασίου, Κοζάνη Οκτώβριος 2010

...Αυτή η συννεφιασμένη Κυριακή της πολυπρόσωπης παράστασης ...των δικών μας παιδιών στο στρατόνα του κάστρου, θα μείνει μέσα μου ως ανεκτίμητη δημιουργική εκδήλωση, για να φωτίζει τις δυνάμεις που αφυπνίζονται, σε μικρούς και μεγάλους, όταν η φρίκη του πολέμου (άρα του κακού) μας ενώνει...Τα παιδιά, οι νέοι και οι νέες, το πιο υγιές, το πιο δυνατό κομμάτι της κοινωνίας, μας χάρισε μια Κυριακή, χαρά και συγκίνηση. Και μας απέδειξε ότι, η δύναμη της δημιουργίας μπορεί να υπάρξει ελεύθερη, μακριά από τους κανόνες και τους όρους του

συστήματος. Ένα ταπεινό και εκ βαθέων ευχαριστώ στα παιδιά και τους οργανωτές.

Κυριάκος, συνθέτης, Πρέβεζα Οκτώβριος 2010

...Ένα Κυριακάτικο βροχερό πρωινό, στις 17 του Οκτώβρη, στην Πρέβεζα, στο χώρο του κάστρου του Αγίου Ανδρέα ζήσαμε μια συγκλονιστική εμπειρία. Μέσα απ τα εγκαταλελειμμένα και μισογκρεμισμένα κτίρια και υπόστεγα του πρώην στρατοπέδου, ακούσαμε απ' τα στόματα νέων παιδιών, τις φωνές των παιδιών της Γάζας, της Γάζας του πολέμου και του αποκλεισμού.

Ελένη, γονιός, Πρέβεζα Οκτώβριος 2010

Κυριακή 17 Οκτωβρίου 2010. Πρέβεζα ώρα έντεκα το πρωί. Πέφτει μία επίμονη και ήσυχη βροχή πάνω στα κτίσματα του παλιού στρατόνα στο κάστρο του Αγ. Αντρέα...Κτίσματα γεμάτα με φωνές-ψυχές κι αγάπη παιδιών και εφήβων.. Και όπως η βροχή σχημάτιζε τα ρυάκια της στο χώμα, έγιναν κι αυτές μικρά στην αρχή και ύστερα μεγαλύτερα ρυάκια μαζί με τις φωνές και άλλων παιδιών απ' άλλες πόλεις απ' άλλες χώρες, μικρά ποτάμια της οργής και της συγκίνησης και αργότερα μεγαλύτερα ποτάμια της αλληλεγγύης και της ελπίδας, μέχρι να ενωθούν στο μεγάλο ποτάμι των ανθρώπων, όταν οι άνθρωποι είναι μαζί...

Μαρία, γονιός, Πρέβεζα Οκτώβριος 2010

...Έβρεχε δυνατά και ασταμάτητα στις 17 Οκτώβρη 2010. Χρειαζόταν «μεγάλη απόφαση» να αφήσει κανείς το ζεστό και στεγνό του σπίτι, και μάλιστα Κυριακή πρωί, για να βρεθεί στον χώρο του κάστρου του Αγίου Ανδρέα. Οι τολμηροί όμως ανταμείφθηκαν. ...Έτσι, τα πολλά και αληθινά δάκρυα που κύλησαν στα μάγουλα των ανθρώπων «ενώθηκαν» με τα νερά της βροχής στα ρυάκια που σχηματίστηκαν. Μακάρι όλα αυτά τα ρυάκια συναισθημάτων ανθρώπινης υπέρβασης να καταλήξουν και στον ποταμό της πράξης. Ο χρόνος και η ιστορία θα το δείξει.

Μαίρη, γονιός, Πρέβεζα Οκτώβριος 2010

...Με την παράσταση μπορεί να μη βοήθησα αυτά τα παιδιά ώστε να ελευθερωθούν, κατάφερα όμως να ευαισθητοποιήσω κάποιους ανθρώπους. Αρχισα να εκτιμώ αυτά που έχω, έστω και τα πιο απλά...

Γεωργία, μαθήτρια Λυκείου, Νιγρίτα Σερρών Οκτώβριος 2010

...Ήταν μια μοναδική εμπειρία για μένα. Μέσα από το θέατρο, ήρθα κοντά με τα υπόλοιπα παιδιά που συμμετείχαν, γίναμε μια μεγάλη ομάδα, που μας ένωνε ένας κοινός σκοπός: Να μεταφέρουμε στον κόσμο την αθλιότητα του πολέμου, να τους κάνουμε να νιώσουν τη θλίψη και την οδύνη αυτών των παιδιών .. Πιστεύω όμως πως η ελπίδα είναι βαθιά ριζωμένη στην καρδιά όλων αυτών των παιδιών, ποτέ δεν πεθαίνει, και γι αυτό θα τους οδηγήσει σε όλη τους τη ζωή, κι έτσι θα πραγματοποιηθούν όλα τα όνειρα, που τώρα φαντάζονται ανεκπλήρωτα...

Βίκυ, μαθήτρια Λυκείου, Νιγρίτα Σερρών Οκτώβριος 2010

...Ήταν μια μοναδική εμπειρία, διότι γνωρίσαμε τι πραγματικά συμβαίνει στη Γάζα και όχι με όσα μας βομβαρδίζουν τα δελτία ειδήσεων και οι εφημερίδες που πολλές φορές δεν ανταποκρίνονται καν στην πραγματικότητα...

Αλέξανδρος, μαθητής Γυμνασίου, Σέρρες Οκτώβριος 2010